

Alavere kooli leht

MÄGRA-MIKU

POSTIPAUN

29.05.2009

nr 4 2008/2009 õa

SEEKORD KOOLILEHES:

9. KLASSI SAADAVAD TEELE
KLASSIJUHATAJAD,
LÕPETAJATE
ISELOOMUSTUSED,
VIIMANE INTERVJUU 9.
KLASSIGA

KARJÄÄRINÕUSTAMINE

Tänapäeva töö- ja õppimisvõimaluste maastik on väga kirju. Sageli on noorel inimesel väga raske otsustada, mida edasi teha, kui põhikool on lõpetatud. Võimalusi on palju ja nii seisab iga põhikooli lõpetaja küsimuse ees, kuidas teha õige valik?

Omalt poolt oleme üritanud noori aidata, nõustada, neid võimalustest teavitada:

- soovijad 9. klassist said käia 6. detsembril noortemessil Teeviit.

- õppeaasta jooksul on Ida-Harju Teabe- ja Nõustamiskeskuse karjäärinõustajad käinud 2 korda õpilastega kohtumas, lisaks on paari õpilasega tehtud ka individuaalseid karjääritunde. Karjääritundides tehti erinevaid isiksuse teste, tutvustati erinevaid ameteid ning näidati, kus neid õppida saab. Lisaks õpetati kasutama noortele mõeldud internetilehekülgi, kust saab infot õppimiseks ja töötamiseks.

- aprilli alguses käisid kaks üheksandikku Kalev Spa hotellis töövarju päeva raames vaatamas, kuidas realselt antud alal töö toimib. Riin oli töövarjuks administraatorile ja Airin kokale. Tagasisidest võib järeldada, et neile meeldis selline tore võimalus.

EDU KÕIGILE
ÜHEKSANDIKELE EKSAMITEKS!
OLGE TUBLID!

Huvijuht Marianne Lõoke

Armsad üheksandikud!

Meie koostööaastad algasid 1. septembril 2000, mil teist said esimese klassi õpilased. Te olite siis kõik väikesed sãrasilmsed tũdrukud-poisid, kes kõik soovisid koolis kãia ja targaks saada.

Koolieelikuiiga oli pakkunud teile vãga erinevaid muljeid ja kogemusi, mis oli arendanud teie mõtteid ja meeli. Mõnda teist oli õpetatud iseseisvalt maailma uurima ja lahendusi otsima, mõnes aga puudus uudishimu või jäid küsimused vastusteta.

Uue algusega kohanemine vajab erilist emotsionaalse värvinguga tähelepanu, et elada sisse igasse õpilasse. Siinkõhal oleks sobilik mind aednikuga võrrelda. Teie olite siis väikesed õrnad taimed ja mina aednik, kelle aias kasvavad nii erinevad taimed. Meeles tuli pidada, et on taimi, keda tuleb teistest tihedamini kasta, kes vajavad tuge või keda tuli päris halastamatult rohida. Oluline oli oskus mitte nõuda teilt kõigilt ühte ja sedasama tulemust. Nelja aasta pärast kasvavad selles aias nii omanõolised taimed, võib öelda, et see aed oli rikkalik ja rõõmustav. Koos tegutsemine oli teid arendanud, mida te pidasite vãga oluliseks.

Arvan, et ühistõõs suutsime seada reaalsed sihid ja rajada tee järgnevateks kooliaastateks.

Nüüd, kus te astute üheksandal koolikõvadel, ootab teid ees pingutav eksamitrall. Mõned teist on jõudnud esiritta, aga tean, et on ka neid, kes klassiku kombel mõtlevad: kui seda metsa ees ei oleks, et pärast eksamihinde teadasaamist hüüda: „Jaak, k... jalad põhjas!“ Saavutatud tulemustest sõltub vãga palju, et mitte öelda peaaegu kõik.

Teie, üheksandikud, olete alles noored. Ometi mitte nii noored, et homme päev võiks läbi saada ilma teie teadmisteta ja optimismita. Te pole enam nii noored, et suudaksite varjata oma minekutahtmist. Te lähete vastu sellele, mille puhuks on Teid ette valmistatud. Ja vastu sellele, mille puhuks Teid ette valmistatud pole. See on ülev hetk.

Ülev Teie vanematele, kes äkki tãie selgusega tajuvad: tõõ on vilja kandnud. See, kellel on palju mure- ja valupãevi nãhitud, lähleb peagi üksi. Uhike on vaadata oma lapse nooruslikku sãra.

Ülev õpetajatele, kes vahel lootustki kaotades püüdsid Teile edasi anda eelmiste põlvvede kogutud tarkust, ikka selleks, et minek tuleks kindlam, eesmärgipãrasem ja õnnestunum.

Mida tahaksin Teile kãasa soovida?

Kui teate, millises suunas minna, siis minge. Olles kord minema hãkanud, ärge kahelge.

Kui tahate minna, aga ei tea kuhu, mõelge enne sammuma hãkkamist hoolega jãrele. Poolal teel peatumine võib olla vãgagi kurb.

Vallutagu lõppsiht Teie meeled ja koondugu sinna jõudmiseks kogu jõud!

Hooli ja hõia, hõia ja hooli,
 imetle maailma mõlemaid pooli -
 valget ja musta, külma ja sooja,
 pãikest, mis tõuseb ja siis lähleb looja.
 Imetle vaikust ja imetle tuuli.
 Vahel on jaanuar, vahel on juuli,
 vahel on vara veel, siis juba hilja.
 See, mida külvad, kord kannab vilja.

/Sulev Oll/

Head teed teile kõigile!

Õpetaja Viive

SELLISED NAD ON – MEIE LÕPETAJAD!

Aleksander on sõbralik, tore, abivalmis, parajalt ülbe, aga igati mõnus klassivend. Ta on ka sportlik, aga laisk. Jutupaunik! Mõnikord ikka teeb tunnis kaasa. Aleksander on alati tõesti tema ise. Ta ei ürita kunagi kedagi jäljendada, mis on tema suur pluss.

Argo on sõbralik, laisk, korraldaja, kena, tore, viisakas ja sportlik poiss. Ainult mõnikord harva unustab viisakuse ja koduse töö. Veidi tagasihoidlik. Ülimalt rahulik, kuid samas võib olla väga ettevõtlik ning hüperaktiivne. Hoiab klassiõdesid, kommi jagab ka tihtipeale. Lahe tüüp.

Airin on püüdlik, kohusetundlik, sihikindel, töökas, tubli, viisakas – korralikkuse tipp! Ta on ka sõbralik, tore, vahel koomiline, viisakas, abivalmis. Mõnikord on temast raske aru saada. Vahel, kui Airin on õppimisega hoos, pole tal aega rääkida. Muidu on ta jutukas. Meie arukas blondiin!

Alice on väga andekas, tähelepanelik ja viisakas. Ta on ka töökas, tubli, abivalmis. Alice on meie klassi geenius. Kui meie millestki aru ei saa, aitab meil aru saada. Toetab alati, on hea nõuandja.

Kaine mõistusega tüdruk, kes teab, mida tahab. Teda jätkub igale poole.

Nastja on täielik naerupall. Kui tema on kohal, pole karta, et naerust puudu tuleb. Sõbralik ja kindlameelne, viisakas, töökas, abivalmis, enesekindel. Nastja on otsekohene ja alati enda eest väljas.

Katrin on igati tore klassiõde, aga suhtumist õpetajatesse on tal küll viimane aeg muuta. Ühel hetkel päike, teisel äike. Tema on meie klassi tugevaima häälega tüdruk. Kui Katrinil on paha tuju, on targem teda mitte nokkida, sest siis suudab ta sajaga vastu panna. Heas tujus olles nakatab aga teisigi. Tema plussiks on ta julgus. Katrin on justkui meie klassi elu – ilma temata on poole vaiksem.

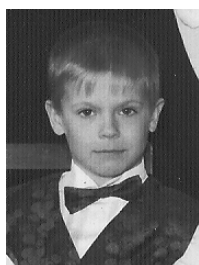

Raido on klassis kõige mehisem poiss. Ta on väga mõnus klassivend, hea vestluskaaslane, järjekindel, seiklushimuline, tugev ja nägus. Samas võib väga solvata. Raido on vägagi ettearvamatu. Kord on tal väga hea tuju, kord aga suudab väga hästi oma teravaid repliike kasutada. Raido on ka otsekohene, teeb selgeks, kui midagi ei meeldi ja vastupidi. Kui tema lollustest ja kiiksudest kõrvale vaadata, siis on täitsa tore poiss.

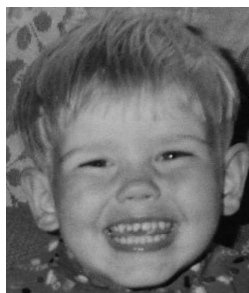
Riin on veidi laisk, aga sõbralik ja tore, hella südamega. Vahel tuleb tal sõnu justkui suust välja rebida. Ei avalda eriti oma arvamust, võib-olla on see isegi hea. Kui ta endast välja ajada, siis on ta hääl võimas. Vaga vesi, sügav põhi!

Hendrik on klassi kõige sõbralikum ja abivalmim poiss. Ta on laia silmaringiga, püüdlük, vaikne, humoorikas ja muidu tore. Talle meeldib puutööd teha. Vaga vesi, sügav põhi!

Brandon on kaval, vaatab, kuidas enda elu lihtsaks saab teha. Algklassides oli vaikne ja salakaval, kuid aastatega on suutnud oma tõelist palet näidata. Brandon on justkui kahe näoga inimene: kord on tal kõigest savi, järgmisel hetkel õpib hästi, on sõbralik ja abivalmis.

Martin on pidevalt oma mullis või siis tähelepanu keskpunktis. Naljakas ja ving.

Eluvend! Tundub, et tal on absoluutselt kõigest ükskõik. Vahel harva võtab end kokku ja üritab hästi õppida. Katriniga on nad sarnased: ei lõpeta rääkimist.

Rene on algklassidest saadik meie klassi pärlike või lilleke => Ta on ka jutukas, abivalmis, sõbralik, rõõmsameelne, sportlik. Vahel segab jutustamisega tundi, käitub lapsikult. Üldiselt rõõmsameelne, kuid vahel väga terava keelega. Hoiab meie klassi tüdrukuid.

Hea 9. klass!

Käes on hiliskevad, mis annab märku, et oleme jõudnud oma tegemistega lõpusirgele. Jah, hea on öelda sirgele, kuid meie „sirge” on päris käänulline kõverjoon, mis sirgeks ei tahagi minna.

Liiga vähe on jäänud aega eksamiteni – vaevalt nädal. Nüüd on vaja eriti hoolsalt kuulata ja kuulda ehk päästa seda, mis päästa veel annab. Kui seda laiskust vaid ees ei oleks! Iga ülesanne, mis Teile on usaldatud, on lõppkokkuvõttes vägagi vajalik. Isegi tüütuna tunduv korrapidamine. Kohusetundest ja aedniku hoolet ei kasva puu külge vesivõsu, vaid viljakandev oks. Vesivõsu küll kasvatab lopsakaid lehti, aga mitte söödavaid vilju. Veelgi hullem – ta kurnab kogu puud.

Leidsin vaat et kogemata ühe toreda loo Harri Jõgisalult, mis mind sügavalt puudutas.

„Kord kasvas ühele õunapuule, vanale auväärt antoonovkale, võsu. Pung pakatas juure kaela peal ja paar õrnrohelist lehte rullusid lahti. Antoonovkale tulid meelde ta oma istikupõlv ja noore puu aastad. Mis hea meel, kui selleks ajaks, millal tüvi kipub pehastuma ja oksad muutuvad hapraks, kasvab su oma kännu seest tugi. Vana puu ei keelanud võsule midagi. Ei olnud tal kahju lämmastikust ega fosforisooladest, andis vettki nii palju, kui võsu juua jõudis, kuigi oli kuiv aeg ja juurtel raske pugeda kivisesse pinda põhjavee järele. Ja võsu kasvas kiiresti. Juba esimese suvega viskus ta kõrgele üles ja sügisel riivas ladvaga emapuu haralist krooni.

“Veel aasta, ja aitabki õunu kanda!” kahistasid lehed vanadel okstel ning valmistasid võsule magusat suhkrumahla.

Läks suvi, tulid järgmised. Võsu virved punetasid priskusest ja lehed

sinetasid kasvujõust. Kevadeti oli vanal antoonovkal iga väiksemgi oksaraag lumivalgeid õisi täis ja sügiseks vajus puu küüru õunteseljatäie all. Aga lihav ja mahlakas võsu ei õitsenud ega liigutanud lehtegi, kui oksad rasket koormat kandes ägasid ja murdusid. Nagu malts seisis ta tühjalt ja varjas viljade eest päikestki. Vanale antoonovkale ei meeldinud enam ammu võsu tühine eluviis.

“Kõik rammu raiskad sa lehtede peale, ajad taga pikkust ja sirget kasvu ega mõtle, kui palju võiksid selle asemel ilusaid õunu kanda ja nende seemneist noori puid kasvatada!” noomis ta võsu.

“Kas mina ka peaksin sinu kombel juurtega mullas tustima ja oma nõtke tüve õunte all kõveraks koolutama? Ei, see minule ei sobi! Tahan sirgemaks jääda ja kõrgeks kasvada. Olen antoonovka ilma õunu kandmatagi!” Võib - olla oleks võsu tõesti antoonovkaks peetud, kui ühel kevadel poleks tulnud aednik, kõver saag kaenlas.

“Kuidas seda enne pole nähtud, et antoonovkale on niisugune vesivõsu kasvanud?” imestas mees. Sasis võsul ladvast kinni ja saagis puu küljest lahti - päris juure kaela pealt. Pole kuulnud, et keegi oleks uhket võsukest taga nutnud: vesivõsu teotab ära kõige paremagi sordipuu.

Selles loos on ootused, lootused, töö ning ka karm tegelikkus.

Istutasin aeda meie mälestuste õunapuu ning luban, et hoolitsen ta eest. Teile aga soovin lootuste ja unistuste täitumist, mis siiski ei täitu iseenesest, vaid saavad jõudu Teie tegudest, väärtuslikust kasvupinnast ja päikesest. Toitke oma teadmisi ning ärge laske vesivõsul end lämmatada.

Edu Teile oma oskuste rakendamisel! Kohtumiseni eksamitel!

Klassijuhataja Tiia Liivak

ESIMESSEL KOOLIPÄEVAL KARTSIN KOHUTAVALT!

Väike intervjuu lõpetajatega

1. Meenuta, kuidas Sa end päris esimesel koolipäeval tundsid.

Raido: Oma esimesel koolipäeval olin ma täielikus segaduses. Ma ei saanud isegi aru, miks me koolis olime, kuigi ma olin selleks päevaks tükk aega valmistunud. Õpetaja pidi mind mitu korda hüüdma aabitsat vastu võtma.

Rene: Esimene koolipäev oli nagu tavaline koolipäev.

Argo: Esimesel koolipäeval oli tavaline koolipäev.

Alice: Hirm oli, kool oli suur, üheksandikud olid nii suured ja ei teadnud, mida võib teha ja mida mitte.

Nastja: Esimesest koolipäevast mäletan, et kartsin kohutavalt. Ei tahtnud sugugi sinna minna, sest kõik oli väga võõras ja harjumata.

Riin: Olin väga elevil, sest tahtsin õppida.

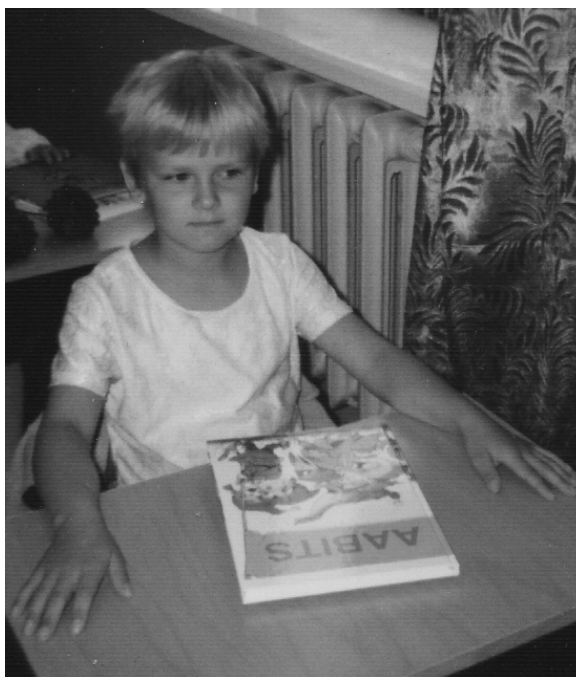
Hendrik: Mul oli lõbus tunne, ma üldse ei kartnud. Õpetaja Viive oli ka lahe. Pärast läksin koju ja seal toimus väike pidu. Ma sain oma rattale väikese kingi, rattapasuna, siis oli mul lõbu laialt. Terve õhtu piibutasin selle pasunaga.

Katrin: Minu esimene koolipäev oli Kose koolis, aga ma räägin siis oma esimesest koolipäevast Alavere koolis. Tulin siia 3. klassi. Olin natuke hirmul. Mõtlesin, et kui karmid õpetajad siin võivad olla ja et missugused on mu uued klassikaaslased jne. Aga kui klassijuhataja tund oli läbi, siis tundsin end hästi, sest kõik oli väga

viis ja klassikaaslased oli nagu vanad sõbrad juba!

Airin: Ma olin elevil ja õnnelik. Tahtsin teada, milline kool seestpoolt on. Jube põnev oli kõikidega koos olla ja vaadata endast suuremaid õpilasi.

Aleksander: Ma eriti ei mäleta, aga minu arust ei tundnud midagi, lihtsalt tore oli.

2. Mis või kes jääb Sulle Alavere koolis meelde?

Raido: Kindlasti jäävad mulle meelde sõbrad. Ei saa ka öelda, et õpetajad mulle meelde ei jääks. Õpetajad on ju need head inimesed, kes mind nii kaugele on

vedanud, kuigi ma seda tegelikult üldse ei vääri.

Rene: Alavere koolist jäävad mulle meelde õpetajad.

Argo: Alavere koolist jäävad mulle meelde õpetajad ja kindlasti meie klass.

Alice: Koolist jäävad meelde meie armsad õpetajad, kellatädi ja ülihead toidud.

Nastja: Alavere koolist jäävad kindlasti meelde kõik õpetajad ja koolitöötajad, kes on kõik need üheksa aastat igatpidi meie klassi poputanud ja toetanud.

Riin: Söök ja 9. klass.

Hendrik: Mulle jäävad meelde õpetajad Viive Talvik ja Tiia Liivak ja kõik teised õpetajad, kes mind õpetanud on. Eriti jääb mulle meelde mu klass ja mu naljakad koolipäevad.

Katrin: Põhiline, mis meelde jääb, on vist see, et ma olen korduvalt õpetajatele spikerdamisega vahele jäänud. Aga meelde jäävad üksikud naljakad vahejuhtumid meie klassiga. Ja meelde jäävad ka õpetajad oma eriliste ja heade külgedega. Ja üleüldse toredad klassi- ja koolikaaslased.

Airin: Alavere koolist jääb mulle meelde hubasus ja kodune tunne, kuna kool on väike ja kõik tunnevad kõiki, siis on alati hea siin olla. Veel jäävad Alavere koolist meelde ettevõtlikud õpetajad, eriti algklassides.

Aleksander: Minu 2. klass.

3. Meenuta Alavere kooli päevilt naljakaid juhtumeid.

Raido: Kindlasti ühed naljakamad sündmused on aset leidnud õpetajate päevadel. Nendel päevadel on lennutatud lennukeid ja tehtud ka muid lollusi õpetajate närvi ajamiseks. Üks õpetaja ähvardas mind suisa kontsakingaga, kui ma lollitamist ära ei lõpeta.

Rene: Naljakaid seiku on nii palju, et neid ei viitsi ette lugeda.

Alice: Ei meenu hetkel.

Nastja: Naljakaid juhtumeid oli palju. Ei jõukas neid kõiki üles loetleda, kuid mäletan, kuidas me algklassides väga palju klassiõdedega igasuguseid huvitavaid mängu oleme mänginud, mis pakuvad siiani palju nalja.

Riin: Kui me 1. klassis tegime näidendit „Jussikese seitse sõpra“, siis Riho jooksis kuuse pikali.

Hendrik: 5. või 6. klassis ma Sassiga mängisime sõdureid tunni alguses, ühel oli puust teisel plastikust joonlaud. Me roomasime pool tundi põrandal ja pärast olime nagu tolmuahvid. Teine kord oli siis, kui õp. Kristina andis meile tööõpetust. Me tegime konservi purgist laternaid, panime sinna ümber värvipaberi ja tegime purgile naaskliga augud. Kui me koju võisime viia laterna panin ma selle köögilauale ja küünla sisse põlema. Telekat vaadates

nägin ma köögis imelikku kuma, ma läksin vaatama ja suureks üllatuseks põles laterna ümber värvipaber. Purk oli vist veidi üle kuumenenud ja paber põlema läinud. Igatahes on mu köögilaual nüüd suur tore pruun auk. Mulle jäi esimesest klassist meelde, kuidas Allar arsti eest laua alla jooksis. Pärast pidid õpetaja, tädi Anu ja arst teda laua alt välja tõmbama ja õpetaja ja tädi Anu teda kinni hoidma, et arst talle süsti saaks teha.

Katrin: Oh jah. Meie klassiga on neid ikka päris palju. Näiteks see, kui me eelmisel aastal näidendit tegime ja ma endale tähtsa koha peal vett kurku tõmbasin, siis saime kõik palju naerda. Meenutades veel erinevaid sõnasõdasid üksteisega (algklassides), siis pakuvad need ka ikka päris palju nalja praegusel hetkel. Ausalt öeldes suuri juhtumeid ei tule kohe meelde.

Airin: Ei tea, ei tule meelde.

Aleksander: See, kui Hendrikuga matemaatika tunni ajal mööda klassi roomasime ja sõdureid mängisime.

4. Kas keegi Alavere kooli lõpetajatest on Sulle eeskujuks olnud?

Raido: Ei ole. Ma pole kunagi üritanud kedagi neist järgi teha.

Rene: Kõik, kes on lõpetanud, on olnud.

Argo: Ei ole.

Alice: Võib-olla Kelli Kuldvee ja Mari-Ann Meigo oma hea õppimisega.

Nastja: Alavere Põhikooli lõpetajatest on mulle suureks eeskujuks olnud Sandra Nurmsalu, kuna ta tegeleb laulmisega, mida ka mina suuresti harrastan ja ma kadestan väga tema seda tahtmist ja jõudu. Ta on nii palju edasi arenenud. Suured kiidusõnad talle.

Riin: Keegi ei ole vist eeskujuks.

Hendrik: Alice ja Airin muidugi, ka õpetajad.

Katrin: Vist ei ole. Ma arvan, et mul pole eeskujut, et olen mina ise ja käin nendes jälgedes, mis ma endale ette käin või mõtlen.

Airin: Ei ole olnud.

Aleksander: Hm, enam ei ole.

5. Kas Sa ootad või kardad seda, mis tulemas on?

Raido: Jah, kardan küll. Nüüd, kus ma peaksin hakkama 9. klassi lõpetama, sooviksin ma jälle olla vähemalt 7. klassis, sest minu teadmised eksamite sooritamiseks on väga kesised.

Rene: Natuke ikka kardan eksameid.

Argo: Pigem ootan, hetkel kartust pole.

Alice: Ootan ja kardan.

Nastja: Samas ma muidugi ootan, sest kõik saab olema kindlasti uus ja teistsugune, aga samas ma väga palju kardan ja ei soovi seda, sest praegusega olen ma juba harjunud ja nii on poole kergem.

Riin: Ootan väga ja samas kardan ka.

Hendrik: Ma ootan ja kardan eksameid.

Katrin: Ma kardan matemaatika eksamit ja ootan lõpetamist, siis on kõik läbi ja saan oma elus järgmisele etapile minna. Ja loodan veel ka seda, et eksamid lähevad mul ikka hästi ja et teistel mu klassikaaslastel läheks ka hästi!

Airin: Mõlemat. Ootan, et saaks uude kohta, uue elu peale, et mu praegune elu muutuks. Kardan, sest esimest korda tuleb mu elus suur muutus. Uus kool, uued inimesed, ei ole enam esimesel septembril see vana hea Alavere kool ja pole ka enam neid samu tuttavaid nägusid. See kõik hirmutab natuke.

Aleksander: Eriti ei karda, sest tean et kukun läbi.

6. Mida plaanid pärast põhikooli lõpetamist edasi õppida?

Raido: Ma tahaksin minna edasi merekooli. Midagi täpsemat ei oska ma praegu öelda.

Rene: Seda veel täpselt ei tea, aga vist kutsekooli.

Argo: Plaanin minna õppima autotehnikuks.

Alice: Arvatavasti linna keskkooli.

Nastja: Ma üritan edasi minna keskkooli ja eks siis hiljem näeb, mis tegelikult saab. Ei taha langetada kiireid ja valesid otsuseid, et pärast mitte kahetseda.

Riin: Lähen midagi edasi õppima, aga ei tea veel, mida.

Hendrik: Ma tahaksin minna merekooli laevatehnikuks õppima.

Katrin: Otseseid plaane polegi. Eks vaatab, kuhu sisse saab. Mingi hariduse pean ma nagunii veel saama. Aga otseseid plaane ei hakka ma välja tooma, sest kardan, et need laidetakse lihtsalt maha. Küll te hiljem saate teada, mis edasi tegin või teen.

Airin: Plaanin edasi õppida sisekujundust ja ehk kunagi ka midagi aiandusega seoses, aga see on veel lahtine.

Aleksander: Tahan minna edasi õppima autotehnikuks.

